

endast det söta vattnet fryser, men det salta återstår.

ISGRÅ, a. 2. neutr. — *grått*. Hvitgrå som is.
ISGRÄNS, m. 3. *Den eviga i-en*, den höjdpunkt uppöfver hafvets yta, uppom hvilken en evig is är rådande.

ISGÅNG, m. 2. Isstyckens drifvande för vinden eller utföre en ström. *Stark i*.

ISGÄDDA, f. 1. Gädda, som leker i Mars eller April, vid islossningen.

ISHAF, n. 3. Benämning på de delar af världshafvet, som ligga omkring polerna, emedan en evig is der är rådande. *Norra, Södra I-fvet*.

ISIG, a. 2. 1) Belagd med is. *Ett i-t bräde*. — 2) Full med isstycken. *I-t vatten*.

ISJÖKAR, i'schö'kar, m. 2. pl. Se *Gletscher*.

ISKÄLL, i'skäll o. i's käll, a. 2. Kall som is.

ISKARFVA, v. a. 1. Skarfva vid. — *Iskarf-vande*, n. 4. o. *Iskarfning*, f. 2.

ISKLÄDD, a. 2. (fig.) *Isbelagd*.

ISKOTTA, v. a. 1. Med skofvel ikasta. *Vatten fryser fortare, om man i-r snö*. — Äfv. *Skotta i*. — *Iskottande*, n. 4. o. *Iskottning*, f. 2.

ISKRA, i'sskra, v. n. 1. (gam.) Gnägga, vrenska.

ISKUFFA, v. a. 1. Skuffa någon, så att han faller i. *Han föll icke i vattnet, utan han blef i-d*. — Äfv. *Skuffa i*. — *Iskuffande*, n. 4. o. *Iskuffning*, f. 2.

ISKÄLLÄRE, m. 3. Källare, som öfver sommarens hålles tillräckligt kall medelst is, hvilken emot slutet af föregående vinter blifvit upphuggen ur sjö eller flod och lagd hvarfals på källarens botten.

ISKÄLLARDRICKA, n. sing. Dricka, som förvaras sommartiden uti iskällare.

ISKÄNKKA, v. a. 2. Vanligare *Skänka i*. — *Iskänkande*, n. 4. o. *Iskänkning*, f. 2.

ISLAM, i'slamm, m. sing. (arabiskt ord, som egentl. betyder: fromhet) Mohamedanska läran.

ISLAMISM, --i'ssm, m. sing. Se *Islam*.

ISLANDSMOSSA, i'slandsmåssa, f. 1. Ett lafslägte, som växer på bar och stenbunden mark, i nordliga trakter och fjällbygder, ganska födande och derjemte af medicinsk nytta. *Cetraria islandica*. Kallas äfv. *Islandslaf*, *Hedelaf*.

ISLOSSNING, f. 2. 1) Isens lossning ifrån stränderna i sjöar och floder, vartiden. — 2) Tiden, då denna isens lossning infaller.

ISLUPEN, i's-lúpen, a. 2. neutr. — *et*. Öfverdragen med is.

ISLÅ, v. a. 3. (böjes som *Slå*) Slå ett flytande ämne uti något. *Jag bad honom hålla i vin, men han islog vatten*. — Äfv. *Slå i*. — *Islående*, n. 4. o. *Islagning*, f. 2.

ISLÄGG, i's-lägg, m. 2. Jemnt och glatt ben, som bindes under foten, att dermed skrida eller löpa på snö.

ISLÄNSK, i'slä'ndsk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på Island eller dess bebyggare; som är född, inhemsk, finnes, växer eller tillverkas på Island; äfv. derifrån kommen, der brukad. *I-a språket*, *litteraturen*.

ISLÄNSKA, f. 1. 1) Isländsk qvinna. — 2) Isländska språket. *Läsa i*.

ISLÄPPA, v. a. 2. Vanligare *Släppa i*. — *Isläppande*, n. 4. o. *Isläppning*, f. 2.

ISMYGA, v. a. 3. (böjes som *Smyga*) Vanligare *Smyga i*. — *Ismygande*, n. 4. o. *Ismygning*, f. 2.

ISNING, f. 2. Handlingen, då man isar.

ISNOT, f. 2. Se *Vinternot*.

ISOOGON, isåg'n, m. 3. (geom.) Likvinklig figur.

ISOLATOR, isålatårr, m. 3. (uttalas i plur. — tårrå) (fys.) Icke ledande kropp, som begagnas till så kallade Ledares isolering.

ISOLERA, isålëra, v. a. 1. (af ital. *Isola*, lat. *Insula*, ö) 1) Afsöndra från beröring med omgifvande föremål, ställa enstaka, fritt. — 2) Försätta i ensam belägenhet, afsöndra från umgänge med andra. — 3) (fys.) Afskilja en kropp ifrån all förbindelse med ledande kroppar. — *I sig*, v. r. Afsöndra sig ifrån umgänge med andra. — Part. pass. *I-d* brukas ofta nästan adjektivt och betyder: enstaka; fristående; som lever ensam eller för sig sjelf. — *Isolerande*, n. 4. o. *Isolering*, f. 2.

ISOLERPALL, isålërpåll, m. 2. (fys.) Pall med glasfötter, således isolerande, hvarpå en person ställes, som skall elektriseras.

ISOMERI, isåmeri, f. 3. (kem.) Den egenskap hos tvneen eller flera kroppar, då atomernas antal är absolut detsamma, men deras relativa läge olika.

ISOP, i'såpp, m. sing. Apoteksväxt med blå, stundom röda eller hvita blommor. *Hyssopus officinalis*.

ISPARKA, v. a. 1. Sparka till person eller sak, så att den faller i något. — Äfv. *Sparka i*. — *Isparkande*, n. 4. o. *Isparkning*, f. 2.

ISPRINGA, v. n. 3. (böjes som *Springa*) Vanligare *Springa i*. — *Ispringande*, n. 4.

ISPRUTA, v. a. 1. Spruta ett flytande ämne uti något. — Äfv. *Spruta i*. — *Isprutande*, n. 4. o. *Isprutning*, f. 2.

ISPRÄNGD, a. 2. Se *Spräcklig*.

ISPÅLE, m. 2. pl. — *pålar*. Påle, nedslagen i en ström, uppom en bro o. s. v., för att skydda den emot is.

ISPÄDA, v. a. 2. I ett vått ämne islå ett tunnare, till spädning. *I vatten*. — Äfv. *Spåda i*. — *Ispådande*, n. 4. o. *Ispådning*, f. 2.

ISRÄNDSJERN, n. sing. Tackjern, som i brottet är hvitt, med en grå kärna midt uti tackan. — Kallas äfv. *Askrandsjern*.

ISREGN, n. 3. Se *Isbark*.

ISSKORPA, f. 1. Yttre betäckning af is omkring en kropp.

ISSKRED, i's-skréd, n. 3. Se *Fjällskred*.

ISSLÄGG, m. sing. Se *Snöglopp*.

ISSPRICKA, f. 1. Spricka uti is, t. ex. på tillfrusna sjöar.

ISSÅG, f. 2. Stor såg till sågning af is.

ISSÖRJA, f. 1. Vatten, upplandadt med halfsmält snö, så att det är tjockt som en välling.

ISTADIG, a. 2. 1) a) Säges om häst eller åsna, då den stannar på ett ställe af vägen och ej på något sätt låter förmå sig att gå vidare. — b) Säges äfv. om häst eller åsna, som har detta olag. — 2) (fig., skämtv., om människor) Se *Uppstudsig*. — *Istadigt*, adv.

ISTADIGHET, f. 3. Egenskapen att vara istadigt.

ISTAPP, m. 2. Lång, trind, nedåt afsmalande och spetsig isbit, som bildar sig genom drypande vattns frysnig, t. ex. vid foten af tak, o. s. v. — Kallas äfv. *Ispig*.

ISTER, n. sing. 1) Fett uti magen på menniskor och djur. — 2) Fett i allmänhet.

ISTERBUK, m. 2. 1) Stor, tjock och fet mage. — 2) (fig. fam.) Person med sådan mage.